

her er Spørgsmaal, af Reciprocitet, det vil sige Gjenfældighed fra de paagjældende fremmede Landes Side. Foreløbig skal jeg bemærke, at det i og for sig turde være noget tvivlsomt, om der ikke alt maatte tilkomme Regjeringen Ret til at meddele saadanne Bevillinger som dem, hvorom der er Tale i § 2. Jeg anser det for at være noget tvivlsomt, og det er derfor, jeg har optaget en Bestemmelse som den foreslaaede. Jeg er af den Mening, at det ogsaa vil være det praktisk Rigtige og i og for sig Sømmelige og Naturlige, naar der haves en saadan Frihed som den, der er Spørgsmaal om i § 2. Jeg bemærker som et Kuriosum, at det er vist, at Finansministeren anser sig berettiget til at meddele saadanne Bevillinger i Vestindien, men naar man overhovedet vil optage en saadan Bestemmelse, vilde det efter min Formening være høist befjendeligt, om man vilde betinge den af Reciprocitet. Hvorfor er det overhovedet, at en saadan Tillabelse til at øve en vis Side af Lægevirksomheden gives? Er det for at behage et fremmed Land? Nei, man tænker naturligvis paa saadanne Tilfælde, hvor en fremmed Læge, navnlig en Specialist, finder sig tilfjendret til, til Gavn for danske Undersaatter, at udøve sin Virksomhed her i Landet, og jeg maa tilstaa, at jeg ikke forstaaer, at Betingelsen for at meddele en saadan Mand Tillabelse til at udøve sin maasse for Mange velsigelsesrige Virksomhed skulde være, at det Land, hvortil han hører, i paakommende Tilfælde vilde yde ogsaa danske Læger den samme Tillabelse; det forekommer mig at maatte blive det fremmede Lands egen Sag. Naar det andet Stykke er optaget i § 2, er det dels for at lade Loven fremtræde med en vis Fuldstændighed, dels ogsaa, fordi det har en praktisk Betydning ved denne Leilighed netop at have en Bestemmelse, som kan faae særlig Anvendelse i visse Forhold, navnlig i Landlægeforholdene. Om man i § 3 vil beholde Amtsinddelingen eller tage mindre Kredse, om man vil tage Fordemødre med blandt dem, som ikke kunne faae Tillabelse til at praktisere, anser jeg for at være af mindre Betydning. Jeg skal indrømme, at det fortjener Overveelse, om man skulde gjøre en saadan Undtagelse gjældende for Fordemødre, som det er anbefalet af den ærede Taler her ligeoverfor (Ogenbøll). — Ved § 8 blev det bemærket af min ærede Sidemand (Fischer), at de Ord: „at Døden eller Skade paa Legeme og Helbred er bevirket ved uforvarlig Behandling“ maasse ere temmelig vage, og at det var ønskeligt at kunne præcisere denne Bestemmelse noget mere. Jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det i alt Fald har været Meningen med Tilføielsen af Parenthesen: „jvfr. § 10“ at henvise til, at Forudsætningen er, at Betingelserne for Anvendelsen af § 10 skulde være tilstede. Det er for ikke at gjentage disse Ord, hvilket vilde medføre for stor Bidtøftighed, at man har givet en saadan

Antydning i § 8; selvfølgelig skal jeg ikke have Noget imod, at man gjør Bestemmelsen indeligere; jeg maa i den Henseende naturligvis afvente nærmere Forslag. — I § 10 har man ligeledes døvet ved, at de Ord, der ere brugte, „aaftenbar Uvidenhed, Forsømmelse eller Skjødesløshed“, aabne Veien for et Skjøn og maasse for Vilkaarlighed. Den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kredse (Ogenbøll) sagde, at det kom ganske an paa, hvilken Dommer der kom til at afgjøre Sagen, om Noget blev stemplet som Uvidenhed eller ikke, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret deri. Jeg er gaaet ud fra, at naar der bliver Spørgsmaal om at dømme om en anvendt Kur, et anvendt Lægemiddels Forsvarlighed, vil enhver Dommer sege en høist naturlig Bistand hos legefærdige Autoriteter, og det bliver forsaavidt ikke den enkelte Dommers, men den vedkommende Lægeautoritets Skjøn, der bliver afgjørende, saa at der altsaa bliver Lighed i de forskellige Tilfælde. Jeg skal villig indrømme, at her er Tale om et Skjøn, og at ved et Skjøn en vis Vilkaarlighed er uundgåelig, men det forekommer mig umuligt at undgaa et saadant Skjøn; det vilde, tror jeg, være en uløselig Opgave, om man vilde foresætte sig i Loven at antyde de Tilfælde, i hvilke Vedkommende skulde kunne straffes for Uvidenhed, Forsømmelse eller Skjødesløshed, det vilde være aldeles ugjærligt Andet end at henvise dette til Prøvelse i hvert enkelt Tilfælde af kyndige Personer. Man kan, tror jeg, ogsaa paa dette Omraade have et Skjøn, ligesaa vel som man har det i mangfoldige andre Tilfælde. Naar i Dvrigt den ærede Taler yttrede nogen Tvivl, om det skulde være rigtigt i denne Paragraf at opstille en saadan Præsumtion, som man har gjort, skal jeg indskrænke mig til at henvise til den Betragtning, der i saa Henseende er gjort gjældende fra Sundhedskollegiets Side, og som jeg for mit Vedkommende har maattet erkjende for at være rigtig. Jeg tror, at Kausalsforbindelsen mellem Behandlingen og Resultatet meget ofte vil være saa vanskelig at faae juridisk konstateret, at det vil være forsvareligt og rigtigt at give Reglen paa den Maade, som sket er. — Den ærede Taler, som først havde Ordet idag (S. Andersen), gjorde den Bemærkning ved § 10, at Motiverne havde vaakt nogen Tvivl hos ham, naar det der siges, at Paragrafens „Bestemmelser omfatte forsaavidt ogsaa autoriserede Læger“. Der-til skal jeg bemærke, at det følger af sig selv, at man maa afgjøre et Spørgsmaal efter Lovens Text og ikke efter de Ord, som bruges i Motiverne, men dernæst maa jeg bede det ærede Medlem om at læse i Sammenhæng det paagjældende Sted i Motiverne. Han vil da se, at der har været en naturlig Grund til at indskyde dette „for- saavidt“, idet der i § 10 ogsaa handles om Noget, der ikke finder Anvendelse paa autoriserede Læger. — Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere. Hvis der er en eller anden Bemærk-